

— Ето, тукъ вече потъва. . . Тукъ е ямата!

Легналъ въ снѣга, Стефчо почна да рови изъ снѣга на края на ямата.

— Татко, Татко! Тукъ ли си?

Никой не се обади. Само вѣтрѣтъ, ревъше и като че ли искаше да заглуши гласътъ на милото дете. Но ето, тоягата, която Стефчо едва вече държеше въ вдървенитъ си ржце, удари въ нѣщо твърдо. Стефчо стана по-внимателенъ. Ето! Той бавно и съ голѣма мъжа измъкна чрезъ тоягата си една свещеническа шапка. Като свѣткавица прѣзъ ума му мина страшна мисль: „Живъ ли е още татко?“

Нова снѣжна вълна съ страшна сила удари върху лицето на малкото момче; прѣдъ очитъ му притъмнѣ и то въ безсъзнание се прострѣ на снѣга. На гърдитъ му висѣше горящото фенерче.

* * *

Богъ пази тия, които вѣрватъ въ Него и сж добри. Голѣма група църковници се зададоха изъ гората. Това бѣха Криводолчани. Тѣ си нѣмаха църква въ селото и бързаха да се черкуватъ въ съседното си село, въ църквицата на отца Николая.

Тѣ видѣха чудната свѣтлина отъ фенерчето и спасиха бащата и детето.

Коледната служба змъкснѣ съ нѣколко часа. Но затуй пъкъ всички бѣха доволни, че снѣжната коледна ноцъ не отнесе две скжпи жертви.

Подвигътъ на малкия Стефчо и добрината на отца Николая извикваха у всички сълзи на умиление. — *Гш.*

